

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

P7_TA(2014)0378

Negocjacje w sprawie WRF na lata 2014-2020: wnioski, jakie należy wyciągnąć, oraz dalsze kroki**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2014 r. w sprawie negocjacji dotyczących WRF na lata 2014–2020: wnioski i dalsze działania (2014/2005(INI))**

(2017/C 443/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady określającego wieloletnie ramy finansowe (WRF) na lata 2014 – 2020 (COM(2011)0398), zmieniony dnia 6 lipca 2012 r. (COM(2012)0388), oraz projekt porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją o współpracy w sprawach budżetowych i należywym zarządzaniu finansami (COM(2011)0403),
 - uwzględniając swoją zgodę z dnia 19 listopada 2013 r. dotyczącą rozporządzenia w sprawie WRF⁽¹⁾, zgodnie z art. 312 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz zatwierdzenie, tego samego dnia, zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie w sprawie WRF oraz porozumienie międzyinstytucjonalne, w wersji ostatecznej przyjętej 2 grudnia 2013 r., opublikowane w Dzienniku Urzędowym dnia 20 grudnia 2013 r.,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie inwestowania w przyszłość: nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2012 r. w celu pozytywnego zakończenia procedury zatwierdzania wieloletnich ram finansowych na lata 2014 – 2020⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2013 r. w sprawie konkluzji ze szczytu Rady Europejskiej w dniach 7–8 lutego 2013 r. dotyczących wieloletnich ram finansowych⁽⁵⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 3 lipca 2013 r. w sprawie porozumienia politycznego dotyczącego wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020⁽⁶⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2013 r. w sprawie stosunków Parlamentu Europejskiego z instytucjami reprezentującymi rządy krajowe⁽⁷⁾,
 - uwzględniając art.48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Konstytucyjnych, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Rozwoju Regionalnego oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0254/2014),
- A. mając na uwadze, że zawarcie porozumienia w sprawie WRF na lata 2014 – 2020 było wynikiem długich i wyczerpujących negocjacji, trwających dwa i pół roku; mając na uwadze, że zgodnie z art. 324 TFUE ostateczne porozumienie polityczne można osiągnąć wyłącznie na najwyższym szczeblu politycznym między trzema przewodniczącymi (Parlament, prezydencja Rady i Komisja);

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0455.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0456.

⁽³⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 89.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 68 E z 7.3.2014, s. 1.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0078.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0304.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0599.

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

- B. mając na uwadze, że całkowity poziom kolejnych WRF (960 mld EUR w zobowiązaniach, 908 mld EUR w płatnościach w cenach z 2011 r.), przyjęty przez Radę Europejską i ostatecznie przyjęty przez Parlament, jest niższy w porównaniu do ram finansowych na lata 2007 – 2013 o 3,5 % w zobowiązaniach i 3,7 % w płatnościach, pomimo zwiększających się kompetencji UE w następstwie wejścia w życie traktatu lizbońskiego i rozszerzenia Unii do dwudziestu ośmiu państw członkowskich; mając na uwadze, że poziom ten nie spełnia celów politycznych i zobowiązań UE, w szczególności w odniesieniu do strategii „Europa 2020”;
- C. mając na uwadze, że roczny budżet UE będzie w dalszym ciągu stanowił ok. 1 % DNB UE w nadchodzących latach, poziom już osiągnięty we wczesnych latach 90. i znacznie poniżej pułapu zasobów własnych w wysokości 1,29 % DNB UE dla zobowiązań i 1,23 % DNB UE dla płatności pierwotnie określonego decyzją z 1992 r. i potwierdzonego w 2010 r.;
- D. mając na uwadze, że ponieważ z politycznego punktu widzenia brak jest możliwości zmiany całkowitych kwot WRF przyjętych przez Radę Europejską, Parlament skupił się na poprawie wdrożenia WRF przez skuteczne wynegocjowanie włączenia nowych przepisów, dzięki którym nowe ramy finansowe i nowy roczny budżet UE będą bardziej operacyjne, spójne, przejrzyste i dostosowane do potrzeb obywateli UE, a pułapy określone w wieloletnich ramach finansowych będą mogły być wykorzystane w możliwie najpełniejszym zakresie; mając na uwadze, że przepisy te dotyczą w szczególności nowych ustaleń w zakresie zmiany WRF, elastyczności, jedności i przejrzystości budżetu UE a także dalszego zaangażowania w reformowanie i finansowanie budżetu UE (wspólne oświadczenie w sprawie zasobów własnych);
- E. mając na uwadze, że zgodnie z podstawową zasadą, że „nic nie jest uzgodnione, dopóki wszystko nie zostanie uzgodnione”, Parlament w dniu 19 listopada 2013 r. wyraził zgodę dotyczącą rozporządzenia w sprawie nowych WRF i zatwierdził nowe porozumienie międzyinstytucjonalne w następstwie spełnienia przez Radę warunków określonych w rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 3 lipca 2013 r., w tym przyjęcia dodatkowych 11,2 mld EUR na płatności za 2013 r.;
- F. mając na uwadze, że Rada nie poczyniła żadnego postępu w sprawie niezbędnej reformy obecnego systemu finansowania budżetu UE, pomimo ambitnych wniosków złożonych przez Komisję dotyczących nie tylko przełamania impasu spowodowanego brakiem systemu rzeczywistych zasobów własnych, lecz także dążenia do systemu finansowania budżetu UE, który będzie prostszy, sprawiedliwszy i przejrzystszy dla obywateli UE;
- G. mając na uwadze, że w następstwie porozumienia w sprawie WRF na lata 2014–2020 WRF pozostają niespójne pod względem czasu obowiązywania z kadencją Parlamentu i mandatem Komisji, które rozpoczynają się w 2014 r.;
- H. mając na uwadze, że nie wykorzystano możliwości oferowanych przez Traktat z Lizbony w zakresie zmiany procedur decyzyjnych dotyczących decyzji w sprawie WRF i zasobów własnych;
1. z ubolewaniem przyjmuje fakt, iż zarówno procedura prowadząca do przyjęcia wieloletnich ram finansowych na lata 2014 – 2020 oraz debata polityczna tocząca się wokół tych negocjacji dowiodły dobitnie braku wspólnej wizji w kwestii budżetu UE i priorytetów politycznych i wykazały istnienie bardzo rozbieżnych podejść wśród instytucji UE, a Parlament nie miał okazji skorzystać ze wzmocnionej pozycji i uprawnień, jakie posiada na mocy Traktatu z Lizbony; uważa, że z tego powodu kluczowe jest, aby w niniejszym sprawozdaniu ujęto niezbędne polityczne i instytucjonalne wnioski, które posłużą jako podstawa do przygotowania przyszłych negocjacji, w szczególności w kontekście zmiany WRF po wyborach, którą Komisja ma rozpocząć najpóźniej przed końcem 2016 r.;

Kwestie polityczne

2. przyjmuje do wiadomości, że konsolidacja budżetowa, w obliczu której stoją obecnie państwa członkowskie, spowodowała, że zawarcie bardziej ambitnego porozumienia w sprawie WRF na lata 2014 – 2020 stało się nieosiągalne; wyraża jednak głęboki żal, że rola budżetu UE jako ważnego i wspólnego instrumentu politycznego służącego pokonaniu obecnego kryzysu gospodarczego i społecznego nie została odpowiednio uznana; przypomina, że budżet UE jest głównie budżetem inwestycyjnym, który zapewnia jednolite ramy koordynacji i wzmocnienia krajowych działań prowadzonych w celu przywrócenia wzrostu, pobudzenia konkurencyjności oraz zwiększenia zatrudnienia w całej UE;
3. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu wieloletniego zatruwania debat budżetowych w Radzie argumentem „sprawiedliwego zwrotu”, zamiast oparcia ich na logice europejskiej wartości dodanej; uważa, że pomimo, iż debata ta toczyła się już przed wprowadzeniem pojęcia zasobu opartego na DNB, sytuacja ta poważnie się zaogniła w związku z obecnym systemem finansowania UE, w którym ok. 74 % dochodów pochodzi ze składek krajowych opartych na DNB, a nie z rzeczywistych zasobów własnych, jak przewidziano w traktacie rzymskim i we wszystkich kolejnych traktatach UE; uważa, że taki system kładzie nieproporcjonalny nacisk na salda netto państw członkowskich i powoduje stopniowe wprowadzanie złożonych i niejasnych rabatów oraz innych mechanizmów korekty finansowania budżetu UE;

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

4. jest przekonany, że logika ta towarzyszyła również Radzie Europejskiej podczas zawarcia porozumienia w sprawie WRF dnia 8 lutego 2013 r.; ubolewa nad tym, że sytuację tę odzwierciedlał fakt, iż przydziały krajowe, w szczególności w zakresie dwóch największych obszarów wydatków z budżetu UE, czyli rolnictwa i polityki spójności, określono właśnie w tamtym momencie; krytykuje w szczególności wzrost ilości specjalnych przydziałów i „darowizn” udzielonych w trakcie negocjacji szefów państw i rządów, których udzielenie nie zostało poparte obiektywnymi i możliwymi do zweryfikowania kryteriami, lecz stanowi raczej odzwierciedlenie siły przetargowej państw członkowskich, usiłujących zabezpieczyć swoje krajowe interesy i zmaksymalizować swoje dochody netto; potępia brak przejrzystości podczas zawierania tego porozumienia oraz niechętny stosunek Rady i Komisji do przekazywania Parlamentowi wszystkich istotnych dokumentów; podkreśla, że europejska wartość dodana powinna być nadrzędna w stosunku do interesów krajowych;

5. zdecydowanie odrzuca taką czysto księgową wizję budżetu UE, która nie uwzględnia europejskiej wartości dodanej, zaprzecza zasadzie solidarności europejskiej i lekceważy obecną i potencjalną rolę budżetu UE we wzmocnieniu zarządzania gospodarką; podkreśla, że budżet UE jest przede wszystkim budżetem inwestycyjnym z silnym efektem mnożnikowym, dzięki któremu możliwa jest realizacja szeregu projektów, które inaczej byłyby trudne lub niemożliwe do zrealizowania, katalizatorem wzrostu, konkurencyjności i tworzenia miejsc pracy w całej Unii, a także silnym czynnikiem warunkującym reformy; wyraża głębokie ubolewanie w związku z tym, że niektóre państwa członkowskie wydają się traktować krajowe składki do budżetu UE wyłącznie jako koszt, który należy zminimalizować;

6. żałuje, że Rada Europejska przyjęła odgórne podejście przy podejmowaniu decyzji o całkowitej wielkości WRF na lata 2014 – 2020, co wskazuje na niepokojącą rozbieżność między zobowiązaniami politycznymi UE, które przyjęła Rada Europejska, a jej niechęcią do odpowiedniego finansowania realizacji takich zobowiązań; jest przekonany, że decyzja ta, wręcz przeciwnie, powinna opierać się na podejściu oddolnym oraz być wynikiem dogłębnej oceny potrzeb finansowych UE i celów politycznych określonych w wieloletnich programach i strategiach politycznych UE sformułowanych przez organ ustawodawczy;

7. jest zatem przekonany, że jakkolwiek decyzja w sprawie ram finansowych powinna zostać poprzedzona prawdziwą debatą polityczną na temat roli, funkcji i wartości dodanej budżetu UE i powinna się na niej opierać, jak również na jej kompatybilności ze strategią polityczną przyjętą przez Unię oraz z priorytetami i celami operacyjnymi przypisanymi Unii; uważa, że w celu zniwelowania rozbieżności między wizjami budżetu UE i tego, co może osiągnąć, należy zorganizować taką debatę w odpowiednim czasie i zaangażować w nią trzy instytucje UE oraz wszystkie parlamenty narodowe, jak również najwyższy szczebel polityczny w państwach członkowskich;

8. ponadto jest przekonany, że widoczny postęp można osiągnąć wyłącznie dzięki gruntownej reformie finansowania budżetu UE, które powinno być zgodne z literą i duchem traktatu oraz ponownie powinno opierać się na systemie rzeczywistych, jasnych, prostych i sprawiedliwych zasobów własnych; podkreśla, że wprowadzenie jednego lub kilku nowych zasobów własnych zmniejszy do minimum udział składek do budżetu UE opartych na DNB i w związku z tym odciąży krajowe skarby państwa; ponownie podkreśla swoje duże zaangażowanie w jakikolwiek proces prowadzący do reformy systemu zasobów własnych, który obecnie charakteryzuje się złożonością, brakiem przejrzystości i niską wydajnością; żałuje, że ostateczne porozumienie Rady w sprawie zasobów własnych jest w porównaniu z poprzednim jeszcze bardziej skomplikowane, ponieważ wprowadza nowe rabaty i wyjątki;

Kwestie instytucjonalne

9. przypomina, że Parlament był pierwszą instytucją UE, która przedstawiła swoją wizję WRF na lata 2014 – 2020 oraz potrzebę reformy finansowania budżetu UE w sprawozdaniu specjalnej komisji SURE, w czerwcu 2011 r.; uważa, że to wczesne przygotowanie pomogło Parlamentowi uzyskać szeroki konsensus odnośnie do priorytetów politycznych i utrzymać jedność podczas całego późniejszego procesu negocyjnego; uważa również, że sprawozdanie to było źródłem wytycznych dla Komisji przy opracowywaniu jej wniosków w sprawie WRF oraz zasobów własnych i docenia regularny dialog polityczny, który powstał między tymi dwoma instytucjami na wszystkich etapach przygotowywania tego sprawozdania; uważa, że tego rodzaju praktyka powinna być dalej rozwijana w bardziej uporządkowanym dialogu między obiema instytucjami przed przedłożeniem wniosków w sprawie WRF;

10. przypomina, że zgodnie z art. 312 TFUE Rada jednomyślnie przyjmuje rozporządzenie WRF po uzyskaniu zgody Parlamentu, podczas gdy trzy instytucje UE „podejmują wszelkie środki niezbędne do ułatwienia takiego przyjęcia”; zauważa w związku z tym, że Traktat nie określa konkretnych procedur dotyczących zaangażowania Parlamentu w negocjacje w sprawie WRF, a szczegółowe zasady w tym zakresie zostały określone później w praktyce poprzez liczne ustalenia ad hoc na szczeblu politycznym z inicjatywą Parlamentu;

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

11. ubolewa zatem nad tym, że przed porozumieniem Rady Europejskiej w sprawie WRF z dnia 8 lutego 2013 r. nie przeprowadzono żadnych sensownych negocjacji między Parlamentem i Radą; uważa, że liczne spotkania jego zespołu negocyjacyjnego z kolejnymi prezydencjami Rady w ramach właściwych posiedzeń Rady do Spraw Ogólnych, oraz jego udział w nieformalnych posiedzeniach Rady w sprawie WRF umożliwiły jedynie wymianę pewnych informacji między Radą a Parlamentem; stwierdza zatem, iż Parlament powinien w większym stopniu oprzeć się na zdobytym doświadczeniu i stosować wszelkie dostępne środki w celu wzmocnienia swojego wpływu na ducha, harmonogram i treść negocjacji z Radą, sprawiając aby Rada w większym stopniu uwzględniała jego argumenty i stanowiska;

12. ubolewa nad faktem, że pomimo wyraźnego sprzeciwu Parlamentu, wszystkie kolejne „schematy negocjacyjne” przedstawiane przez różne prezydencje Rady, a w końcu i porozumienie Rady Europejskiej w sprawie WRF z dnia 8 lutego 2013 r., zawierały dużą liczbę elementów ustawodawczych, które powinny były zostać rozstrzygnięte w drodze zwykłej procedury ustawodawczej; podkreśla, że wymaganą przepisami prawa jednomyślność Rady dotyczącą rozporządzenia w sprawie WRF można osiągnąć jedynie poprzez udaremnienie pewnych znaczących zmian w polityce sektorowej UE i uniemożliwienie w ten sposób, w oczywistej sprzeczności z traktatami, realizacji prerogatyw Parlamentu wynikających z procedury współdecyzji, a w szczególności prawa do wprowadzania zmian na równi z Radą;

13. zauważa, że prawdziwe negocjacje dotyczące rozporządzenia w sprawie WRF i porozumienia międzyinstytucjonalnego rozpoczęto dopiero w maju 2013 r., podczas gdy negocjatorzy ze strony Rady, nie mając formalnego mandatu negocyjacyjnego, uważali porozumienie Rady Europejskiej w sprawie WRF za jedyny punkt odniesienia, nie pozostawiając miejsca na jakąkolwiek dyskusję; podkreśla, że takie podejście doprowadziło nie tylko do niepotrzebnej zwłoki, ale również do podjęcia przez Radę niedopuszczalnej próby wyłączenia pewnych tematów z negocjacji, zmuszając Parlament do walki, w tym na najwyższym szczeblu politycznym, w celu dopuszczenia go do negocjacji na temat każdego artykułu rozporządzenia w sprawie WRF/porozumienia międzyinstytucjonalnego;

14. przypomina, że zgodnie z traktatem Rada Europejska nie pełni funkcji ustawodawczej; nalega zatem, że konkluzje Rady Europejskiej powinny być postrzegane jako wytyczne negocjacyjne dla Rady i że w żadnym wypadku nie stanowią one „nieprzekraczalnej granicy”, której nie można negocjować z Parlamentem; wzywa do uwzględnienia w konkluzjach Rady Europejskiej standardowej formuły przywołującej postanowienia art. 15 ust. 1 TFUE;

15. wyraża głęboki żal w związku z tym, że ten sam problem dotknął negocjacji dotyczących programów wieloletnich UE, w szczególności w dziedzinie rolnictwa i polityki spójności; zauważa, że w kilku przypadkach Rada odmówiła nawet odniesienia się do „związanych z wieloletnimi ramami finansowymi” kwestii tych podstaw prawnych; podkreśla znaczenie wysiłku włożonego przez Parlament i czasu, jaki poświęcił, aby dopilnować, by wszystkie punkty podstaw prawnych określonych w wyniku współdecyzji Rady i Parlamentu zostały uwzględnione w harmonogramie negocjacji; z zadowoleniem zauważa, że negocjatorzy Parlamentu w końcu odnieśli sukces w zakwestionowaniu niektórych części porozumienia Rady Europejskiej;

16. zauważa, że Parlament ostatecznie nie zakwestionował kwot WRF (całkowitego poziomu i podziału według działów) przyjętych przez Radę Europejską, uznając szczególnie trudny pod względem gospodarczym i finansowym kontekst w momencie podejmowania decyzji; podkreśla jednak, że w żadnym wypadku nie powinno się tego odczytywać jako precedens i ponownie podkreśla swoje stanowisko, że kwoty WRF oraz każda inna część właściwego porozumienia politycznego Rady Europejskiej podlegają negocjacom z Parlamentem;

17. podkreśla potrzebę znaczącej poprawy szczegółowych zasad jakichkolwiek przyszłych negocjacji w sprawie WRF w celu uniknięcia impasu oraz zaoszczędzenia cennego czasu i zasobów w toku negocjacji; uważa, że te szczegółowe zasady należy sformalizować w ramach porozumienia na najwyższym szczeblu politycznym, które powinno uwzględniać uchybienia, jakie pojawiły się w ostatnich negocjacjach, i w pełni zabezpieczyć rolę i prerogatywy Parlamentu, określone w Traktacie UE; uważa, że procedura ta ostatecznie powinna zostać również zapisana w samym porozumieniu międzyinstytucjonalnym, tak jak ma to miejsce w przypadku procedury budżetowej;

18. wskazuje na ogromne wymagania wewnątrz Parlamentu odnośnie do koordynacji działań oraz ilości wymienianych informacji w celu zapewnienia spójności równoległych negocjacji WRF i podstaw prawnych ponad 60 programów wieloletnich; podkreśla zasadnicze znaczenie wyodrębnienia kwestii, które przyjmowane są w procedurze współdecyzji, i pozostawienia ich w jak największym stopniu w zakresie kompetencji odnośnych komisji; sugeruje, aby w kolejnych negocjacjach w sprawie WRF Parlament Europejski równolegle rozpatrywał wnioski ustawodawcze i ostatecznie przyjął je jako pakiet, stosując zasadę, zgodnie z którą nic nie zostało ustalone dopóki wszystko nie zostanie ustalone w możliwie największym zakresie;

19. jest przekonany, że zasada jednomyślności w Radzie oznacza, że aby uniknąć weta pojedynczego państwa członkowskiego porozumienie odzwierciedla najmniejszy wspólny mianownik; podkreśla, że przejście na głosowanie większością kwalifikowaną w przypadku rozporządzenia w sprawie WRF byłoby zgodne nie tylko ze zwykłą procedurą ustawodawczą stosowaną dla celów przyjmowania praktycznie wszystkich wieloletnich programów UE, ale również z roczną procedurą przyjmowania budżetu UE;

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

20. zauważa, że Rada Europejska mogłaby zastosować ogólną klauzulę pomostową (art. 48 ust. 7 TUE) do przejścia na głosowanie większością kwalifikowaną i na zwykłą procedurę ustawodawczą w odniesieniu do decyzji w sprawie zasobów własnych i WRF; przypomina ponadto, że art. 312 ust. 2 TFUE pozwala zresztą na stosowanie głosowania większością kwalifikowaną w odniesieniu do WRF; wzywa Radę Europejską do wykorzystania obu tych klauzul pomostowych zgodnie z przeznaczeniem, czyli aby usprawnić podejmowanie decyzji w Radzie i ograniczyć zakres, w jakim polityka krajowego „sprawiedliwego zwrotu” przeważa nad wspólnym interesem całej Unii;

Wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020: dalsze działania

21. deklaruje zamiar dopilnowania, aby wszystkie nowe przepisy, które zostały skutecznie włączone do rozporządzenia w sprawie WRF i porozumienia międzyinstytucjonalnego zostały w pełni zastosowane w ramach rocznej procedury budżetowej; oczekuje, że Rada nie będzie próbowała narzucać ograniczonej interpretacji tych przepisów, w szczególności w odniesieniu do charakteru i zakresu wszystkich instrumentów szczególnych, lecz że będzie działać odpowiedzialnie i zatwierdzi konieczne korekty, zarówno by wywiązać się z wcześniejszych zobowiązań, jak i pokryć nieprzewidziane wydatki, nawet gdy w wyniku takich działań konieczne będzie przekroczenie pułapów WRF; przypomina w tym kontekście, że pułapy WRF na lata 2014–2020 zostały ustalone znacznie poniżej pułapów zasobów własnych;

22. kładzie szczególny nacisk na nowe przepisy dotyczące elastyczności, które powinny umożliwić maksymalne wykorzystanie odpowiednich pułapów WRF dla zobowiązań i płatności; podkreśla, że nie można w dalszym ciągu stosować praktyk, takich jak w poprzednich ramach finansowych, na podstawie których roczny budżet UE pozostawał znacznie poniżej pułapów WRF, w szczególności w odniesieniu do środków na płatności;

23. Podkreśla w tym kontekście, że skumulowane zobowiązania pozostające do realizacji osiągnęły krytyczny poziom, co może ostatecznie doprowadzić do deficytu strukturalnego w budżecie UE, w sprzeczności z postanowieniami traktatu (art. 310 i 323 TFUE); jest poważnie zaniepokojony, że od 2011 r. stale wzrasta liczba nieuregulowanych rachunków na zakończenie roku (23,4 mld EUR pod koniec 2013 r. jedynie w obrębie polityki spójności) co nałoży znaczne obciążenie na pułapy płatności WRF na lata 2014–2020; podkreśla konieczność szczegółowego ustalenia rocznych pułapów płatności WRF przy należytych uwzględnieniu m.in. dynamiki polityki spójności, w tym harmonogramu programowania, realizacji, ostatecznego zakończenia programów i umorzenia;

24. podkreśla, że celem ogólnowiatowej rezerwy dla zobowiązań jest wspieranie inwestycji na rzecz wzrostu i zatrudnienia w Europie, a w szczególności zatrudnienia młodzieży; przypomina, że instrument ten był inicjatywą Parlamentu Europejskiego;

25. przypomina, że przyszła Komisja, której mandat rozpocznie się po wyborach europejskich w 2014 r., do końca 2016 r. ma obowiązek dokonania przeglądu i zmiany wieloletnich ram finansowych na lata 2014 – 2020; podkreśla fakt, że przegląd/zmiana WRF po wyborach stanowiły jedno z kluczowych żądań Parlamentu w ramach negocjacji w sprawie WRF, wynikających z potrzeby umożliwienia przyszłej Komisji i Parlamentowi dokonania ponownej oceny politycznych priorytetów UE, tym samym nadając WRF odnowioną legitymacją demokratyczną; podkreśla, iż w następstwie kryzysu gospodarczego poziom inwestycji w Europie znacznie się zmniejszył w latach 2008 – 2012 i przypomina, że według niektórych szacunków⁽¹⁾ będzie to Europę kosztowało 540 mld EUR utraconych dochodów do 2020 r.;

26. podkreśla, że w ramach przeglądu/zmiany WRF po wyborach przyszły Parlament musi w odpowiednim czasie przemyśleć swoje priorytety polityczne, to znaczy określić obszary, w których konieczne będzie przeprowadzenie większej liczby inwestycji w drugiej połowie WRF na lata 2014-2020; zwraca się w tym celu do następnej Komisji i następnego Parlamentu, aby dokonały szczegółowej oceny osiągnięć strategii „Europa 2020”, w szczególności w zakresie zatrudnienia i zwalczania kryzysu gospodarczego oraz wydajności kluczowych programów UE, takich jak „Horyzont 2020”, w celu skoncentrowania się na obszarach, w których zostało udowodnione, że finansowanie przez UE stanowi wartość dodaną, a także na obszarach, w których wymagane będą dodatkowe środki finansowe;

27. apeluje, aby podczas śródrokresowego przeglądu WRF przygotowano ewentualną redukcję okresu, w jakim obowiązywać będą następne WRF, aby zapewnić możliwość ich późniejszego renegocjowania podczas każdej kadencji Parlamentu i każdego mandatu Komisji, co zapewni pełną legitymacją demokratyczną regularnych decyzji w sprawie perspektyw finansowych Unii, przy czym należy jednocześnie dążyć do zagwarantowania stabilności cykli programowania i przewidywalności inwestycji; wyraża stanowcze przekonanie, że pięcioletni okres realizacji WRF poprawiłby ich demokratyczną legitymizację, jak również wyznaczanie priorytetów w zakresie środków budżetowych, oraz mogłoby zostać uznany za warunek wstępny szerszej debaty politycznej;

⁽¹⁾ Wystąpienie przewodniczącego Rady Gubernatorów EBI podczas europejskiego tygodnia międzyparlamentarnego w dniu 21 stycznia 2014 r.

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

28. podkreśla, że wnioski Komisji dotyczące zmiany WRF powinny w pełni uwzględniać najnowsze prognozy makroekonomiczne i obejmować dogłębną ocenę działań wszystkich instrumentów szczególnych, zwłaszcza globalnych marginesów na zobowiązania i płatności; przypomina, że proces ten nie wpłynie na obniżenie jakichkolwiek przydzielonych wcześniej środków krajowych, w tym puli środków krajowych EFS; oczekuje w tym kontekście, że Komisja przedstawi Parlamentowi i Radzie identyczne i spójne dane liczbowe oraz szacunkowe, tak by uniknąć nieporozumień w negocjacjach co do kwestii zasadniczych;

29. podkreśla potrzebę stymulowania szeroko zakrojonej i otwartej dyskusji na temat wyników programów finansowania UE, a w szczególności na temat oceny stopnia, w jakim te programy przyczyniają się do realizacji celów strategii „Europa 2020”;

30. podkreśla, że innowacyjne instrumenty finansowe, takie jak europejskie obligacje projektowe, jeżeli zostaną odpowiednio zaplanowane, mogą odegrać bardzo istotną rolę w pobudzaniu tak bardzo potrzebnych inwestycji; w związku z tym wzywa Komisję do optymalnego wykorzystania zbliżającej się oceny również w kontekście przeglądu/zmiany WRF na lata 2014 – 2020;

31. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie trzech instytucji, którego treść ustalono w ramach negocjacji WRF, zgodnie z którym w roczne procedury budżetowe włączone zostaną w stosownych przypadkach elementy uwzględniające aspekt płci, przy uwzględnieniu tego, jak ogólne ramy finansowe Unii przyczyniają się do zwiększenia równości płci (i zapewniają uwzględnianie aspektu płci); podkreśla, że zasady te powinny zostać zawarte we wnioskach Komisji w sprawie zmiany WRF;

32. przypomina, że zamierza uczynić z kwestii obowiązkowej zmiany WRF główne żądanie podczas inwestytury kolejnej Komisji; wzywa zatem przyszły Parlament Europejski, aby uzależnił wybór proponowanego kandydata na przewodniczącego Komisji od dużego i jednoznacznego zaangażowania we włączenie klauzuli dotyczącej przeglądu/zmiany WRF po wyborach oraz wkładu w prawdziwy i głęboki dialog polityczny na temat ich treści;

33. zauważa, że nowe art. 70 i 70a (negocjacje międzyinstytucjonalne w procedurach ustawodawczych) Regulaminu Parlamentu będą miały zastosowanie do następnej tury negocjacji; zaleca, aby na początku następnej kadencji Parlamentu zwrócono się do komisji odpowiedzialnej za Regulamin o dostosowanie tych artykułów do art. 75 (WRF), art. 75c (rozmowy trójstronne dotyczące kwestii finansowych) i art. 81 ust. 3 (procedura zgody) z myślą o przygotowaniu jednego spójnego artykułu dotyczącego konkretnie specjalnych procedur ustawodawczych określonych w art. 311 i 312 TFUE odnoszących się do określenia mandatu, prowadzenia rozmów trójstronnych (w tym roli przewodniczącego) i kontroli ze strony zgromadzenia plenarnego;

34. uważa, że przy okazji następnej zmiany traktatów konwencja powinna wystąpić z propozycjami dotyczącymi systemu prawdziwej współdecyzji między Radą a Parlamentem w odniesieniu do przyjmowania decyzji w sprawie WRF i zasobów własnych;

35. głęboko wierzy, że grupa wysokiego szczebla ds. zasobów własnych stanowi wyjątkową okazję na wydostanie się z impasu spowodowanego reformą aktualnego systemu zasobów własnych; oczekuje, że znacząco przyczyni się ona do zrozumienia uchybień aktualnego systemu i korzyści płynących z dogłębną, kompleksową reformą oraz wprowadzenia nowych i rzeczywistych zasobów własnych, które mogą znacząco ograniczyć udział składek do budżetu UE opartych na DNB;

36. przypomina, że grupa wysokiego szczebla posiada mandat uprawniający do zbadania wszystkich aspektów reformy systemu zasobów własnych; jest zobowiązany do intensywnej pracy, poprzez trzech swoich przedstawicieli, na wszystkich etapach tego procesu, oraz do pomyślnego jego zakończenia; liczy na równy udział Rady w tym procesie oraz jej zaangażowanie; podkreśla potrzebę zwiększenia świadomości w zakresie rozpatrywanych kwestii również na szczeblu parlamentów narodowych; zaznacza, że ustalenia i wnioski grupy wysokiego szczebla powinny być gotowe w odpowiednim czasie w celu uwzględnienia ich w ramach przeglądu/zmiany WRF w 2016 r., tak aby ewentualne reformy weszły w życie przed kolejnymi wieloletnimi ramami finansowymi;

37. wyraża stanowcze przekonanie, że wszelkie nowe możliwości finansowe lub budżet opracowany specjalnie dla państw członkowskich strefy euro, których funkcje fiskalne nie są objęte WRF, muszą być opracowywane w ramach Unii i muszą podlegać odpowiedniej demokratycznej kontroli i odpowiedzialności w ramach istniejących instytucji;

Wtorek, 15 kwietnia 2014 r.

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.
